

Arrest

nr. 181 886 van 7 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 oktober 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DESCHEEMAECKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 maart 2009 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag voor een visum voor een kort verblijf (type C) in bij de Belgische ambassade te Casablanca (Marokko) met het oog op een familiebezoek. Het visum wordt toegestaan bij beslissing van 27 juli 2009.

1.2. Na het verstrijken van de duur van het visum, dient de verzoeker op 30 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 25 juli 2011 wordt de aanvraag verworpen en op 18 augustus 2011 wordt aan de verzoeker tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 166 441 van 26 april 2016 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissingen.

1.3. Op 16 december 2013 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 28 maart 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 9 maart 2016 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van “*ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin*” van zijn broer R.F., die de Britse nationaliteit heeft. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, waaruit blijkt dat de bloedverwantschap werd bewezen door middel van geboorteaktes.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de verzoeker de volgende stukken heeft overgemaakt:

- E-kaart op naam van de referentiepersoon;
- paspoort verzoeker;
- “*attestation de lien de parente*”;
- verklaring op naam van de referentiepersoon en zijn vrouw;
- verklaring op naam van F.E.H.;
- verklaring op naam van D.M.;
- “*convention d’occupation preciaire*”;
- verklaring op naam van B.M.;
- verklaring op naam van een apotheker;
- verklaring op naam van verzoekers raadsman;
- MOBIB-kaart met betalingsbewijzen;
- rekeninguittreksel op naam van de referentiepersoon;
- “*attestation de reception – art 9bis*”;
- consultatie oogarts;
- faktuur op datum van 15 november 2014;
- document Wafacash op datum van 12 januari 2016;
- documenten Western Union;
- visa-afrekening op naam van K.O.;
- vliegtickets op naam van de verzoeker van Casablanca naar Charleroi en terug op respectievelijk 6 augustus 2009 en 3 september 2009;
- ontvangstbewijzen advocatenkantoor.

Op 6 september 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op dezelfde dag wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.03.2016 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: de niet in artikel 40bis §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1,2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

Betrokkene vroeg gezinshereniging op basis van zijn broer F. R. (...) geboren te (...) van Britse nationaliteit.

Ter staving van de aanvraag legt betrokkene de volgende documenten over: geboorteaktes van de broers alsook een attest van de Marokkaanse autoriteiten waaruit blijkt dat ze broers zijn dd. 11.12.2015 Verklaring van de referentiepersoon en zijn echtgenote dd 15.02.2016, alsook van F. E. H. (...) dd 04.01.2016 , en D. M. (...) dd 25.12.2015 betreffende de achtereenvolgende verblijfplaatsen van betrokkene in België, huurcontract van D. M. (...), attesten van een winkel en een apotheker waarin is opgenomen dat betrokkene de winkel/apothek frequenteerde met zijn broer, verklaring van P. D (...), advocaat dat betrokkene er in 2009 klant was, Mobib kaart, Bewijzen allerhande waaruit blijkt dat betrokkene sinds jaren een Mobib-kaart/abonnement heeft voor het openbaar vervoer betaald door zijn broer ontvangstdocument 9bis dd 22.02.2010, Uitslag oogonderzoek dd 27.10.2012, Factuur 15.11.2014, Attest van Wafacashbank dd 12.01.2016 dat M. (...) geld ontving op de volgende datums 17.05.2006, 31.05.2006, 01.11.2005 en 15.12.2006 + bewijzen van Western Union waaruit blijkt dat bij 3 gelegenheden het geld werd overgemaakt door de referentiepersoon, bewijs-zen dat het vliegtuigticket van betrokkene werd betaald door zijn schoonzus, Ontvangstbewijzen van P. L. n. (...).

Voor zover bovenstaande documenten werden voorgelegd om aan te tonen dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon dient te worden opgemerkt dat om als ten laste te kunnen worden beschouwd, betrokkene dient aan te tonen reeds ten laste te zijn geweest van in het land van herkomst of origine. Uit de voorgelegde documenten blijkt dat voorafgaandelijk aan betrokkene's komst naar België, er inderdaad wel wat geld aan hem door de referentiepersoon werd overgemaakt. Echter, de bewijzen beperken zich tot het jaar 2006 en januari 2007. Betrokkene is pas Schengen binnengereisd op 03.09.2009. Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene geen eigendommen had/heeft in het land van herkomst, noch dat hij zelf geen inkomen had in het land van herkomst. Wel integendeel, uit zijn paspoort blijkt dat hij kleermaker was in Marokko. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten (en het ontbreken van andere) kan er niet toe worden besloten dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine aangewezen was op de referentiepersoon om in zijn bestaansmiddelen te voorzien. Alle documenten betreffende de financiële tussenkomst van de referentiepersoon ten voordele van betrokkene in België, doen geen afbreuk aan deze vaststelling. Betrokkene kan geen verblijfsrecht ontlenen aan een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf creëerde in België, door jaren van illegaal verblijf, het openeenstapelen van ettelijke procedures om aan verblijfsrecht te raken maar die allen ongegrond bleken en het herhaaldelijk negeren van bevelen.

Voor zover een aantal andere documenten er moeten van getuigen dat betrokkene deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon dient ook hier opgemerkt te worden dat nergens uit de bewijsstukken blijkt dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Alle voorgelegde bewijzen betreffen de achtereenvolgende woonplaatsen van betrokkene in België. Gezien betrokkene's broers zijn, kan redelijkerwijze wel gesteld worden dat zij ooit deel uitmaakten van hetzelfde gezin, namelijk dat van hun ouders. Echter, dat is niet wat hier beoogd wordt. Art. 47/1, 2° is wel degelijk in het leven geroepen om het vrij verkeer van de EU-burger/referentiepersoon te vrijwaren. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat het vrij verkeer van de EU-burger hier in het gedrang komt. De EU-burger woont immers reeds sinds 2009 in België, nergens uit het dossier blijkt dat hij eerder gezamenlijk gevestigd was met betrokkene in Groot-Brittannië, vandaar dat onmogelijk kan gesteld worden dat zijn vrij verkeer in het gedrang komt daardat hij zijn illegaal verblijvende broer in België niet bij hem zou kunnen laten inwonen.

Gezien het geheel van deze opmerkingen kan niet worden gesteld dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van minderjarige kinderen is nergens sprake, noch van enige medische problematiek. Uit de voorgelegde documenten blijkt inderdaad dat een deel van de familie van betrokkene zich kennelijk in België gevestigd heeft, dit kan een bevel aan betrokkene echter niet in de weg staan. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen, derhalve kan hij niet langer in België verblijven en hoort het illegaal verblijf van betrokkene te worden opgemerkt. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn gehele familie en ondanks het jarenlange illegale verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt een kennelijke beoordelingsfout opgeworpen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"a) Doordat, eerste onderdeel, de tegenpartij geoordeeld heeft dat « om als ten laste te kunnen worden beschouwd, betrokkene dient aan te tonen reeds ten laste te zijn geweest van in het land van herkomst of origine ».

Ofschoon artikel 47/3 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de familieleden die de gezinshereniging aanvragen moeten « bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin », zonder nader te bepalen of dat bewijs moet uitgaan van het land van herkomst, en dat bij ontstentenis de documenten uitgaande van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst te kunnen voorleggen, « het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie [kan] bewezen worden met elk passend middel », wat moet verstaan worden in die zin dat verzoeker met elk passend middel mocht bewijzen dat hij door zijn broer geholpen werd, zonder dat dit zich beperkt tot een document afkomstig uit het land van herkomst.

b) Doordat, tweede onderdeel, zelfs als men moest beschouwen dat verzoeker toch diende aan te tonen dat hij door zijn broer geholpen werd toen hij nog in zijn land van herkomst was, quod certe non, dan nog dient men op te merken dat de tegenpartij zelf geoordeeld heeft dat « dat voorafgaandelijk aan betrokkene's komst naar België, er inderdaad wel wat geld aan hem door de referentiepersoon werd overgemaakt ».

Zij heeft de overgelegde stukken echter niet in aanmerking willen nemen omdat zij zich beperken tot de jaren 2006 en 2007 ofschoon noch de wet, noch de rechtspraak van Uw Raad bepalen dat de hulp langer dan twee jaar verleend moet worden.

c) Doordat, derde onderdeel, de tegenpartij staande houdt : « Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene ... geen inkomen had in het land van herkomst. Wel integendeel, uit zijn paspoort blijkt dat hij kleermaker was in Marokko ».

Ofschoon het paspoort waarvan sprake afgeleverd werd op 4 juni 1996, hetzij 10 jaar voordat verzoekers broer hem ten laste genomen heeft – om de eenvoudige en goede reden dat verzoeker zijn werk verloren had – en dat het niet is omdat een paspoort uw beroep vermeldt, dat U, voor zover, dit beroep kunt uitoefenen of werk gevonden hebt in uw vakgebied, en zo uw leven verdienen.

d) Doordat, vierde onderdeel, de tegenpartij schrijft dat « Gezien betrokkenen broers zijn, kan redelijkerwijze wel gesteld worden dat zij ooit deel uitmaakten van hetzelfde gezin, namelijk dat van hun ouders ».

De tegenpartij weigert nochtans de gevolgen hieruit te trekken en, in plaats van toe te geven dat verzoeker wel degelijk deel heeft uitgemaakt van hetzelfde gezin als zijn broer in het land van herkomst, zoals zij het enkele lijnen hoger vermeldt, verkiest zij een ganse paragraaf te wijden aan het feit dat verzoeker zich vanaf 2009 vrij in Europa kon verplaatsen, wat niets te maken heeft met de voorwaarde die betrekking heeft op het feit deel van hetzelfde gezin uitgemaakt te hebben.

Het vloeit voort uit het voorgaande dat het middel gegrond is."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- “de ontbrekende, onjuiste, ontoereikende of tegenstrijdige motivering en derhalve het ontbreken van wettelijk toegestane motivering”;
- de kennelijke beoordelingsfout;
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk de overheid ertoe gehouden is te beslissen met kennisname van alle gegevens van de zaak.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die beiden de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend.

Verzoekende partij heeft op 09.03.2016 een aanvraag gezinshereniging ingediend in zijn hoedanigheid van familielid dat ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van dhr. R. F. (...), en dit in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:
“(…)”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:
“(…)”

Verwerende partij wijst erop dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht werd vastgesteld dat de verzoekende partij dient aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon.

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

In een eerste onderdeel houdt verzoekende partij voor dat artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet geenszins zou bepalen dat het bewijs moet uitgaan van het land van herkomst en dat verzoekende partij met elk passend middel mocht bewijzen dat zij door haar broer geholpen werd, zonder dat dit zich beperkt tot een document afkomstig uit haar land van herkomst.

De kritiek van verzoekende partij mist elke grondslag.

Verweerder benadrukt vooreerst dat artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “de documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.”

Terwijl rechtstreekse bloedverwanten slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie o.m. de arresten Jia en Reyes) blijkt bovendien ontegensprekelijk dat de afhankelijkheid reeds dient te bestaan in het land van herkomst vooraleer de aanvraag wordt ingediend.

Verweerder verwijst naar volgende recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin zulks bevestigd wordt:

“In deze kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip “ten laste” (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het “ten laste zijn” inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.” (R.v.V. nr. 146 575 van 27.05.2015, www.rvv-cce.be)

Zie ook:

“De Raad verwijst naar de (ruimere) interpretatie van het begrip “ten laste” door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35 en 37) voor gezinshereniging met niet Belgen. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of diens echtgenoot. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris, de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van de descendent dat hij zowel in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, als op heden ten laste is van deze burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan. .” (R.v.V. nr. 145 490 van 18.05.2015, www.rvv-cce.be)

En ook:

“Uit de rechtspraak blijkt nochtans dat het begrip ‘ten laste’ eerder een financiële betekenis heeft (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en dat het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, Yunying Jia. T. Migrationsverket, §42) die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de referentiepersoon. (...) Het bestuur gaf achter geen kennelijk onredelijke invulling aan het begrip ‘ten laste’ uit de wet door te suggereren dat dit dient te worden aangetoond middels een ‘bewijs ten laste in het verleden’ en een ‘attest onvermogen uit het land van herkomst’. De bewijslast rust op dit punt in de eerste plaats op verzoeker, die met concrete elementen de noodzaak aan materiële steun en de reële afhankelijkheid aannemelijk moet maken.” (R.v.V. 134.915 dd. 11.12.2014)

Verzoekende partij is derhalve weinig ernstig daar waar zij poogt voor te houden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten onrechte zou hebben geoordeeld dat zij diende aan te tonen reeds ten laste te zijn geweest in het land van herkomst of origine.

In een tweede onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de door haar overlegde stukken ten onrechte niet in aanmerking wou nemen, nu deze zich beperken tot de jaren 2006 en 2007, terwijl noch de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch de wet zou bepalen dat de hulp langer dan twee jaar verleend moet worden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij onder meer een attest van Wafacashbank dd. 12.01.2016 heeft overlegd waaruit blijkt dat zij geld heeft ontvangen op 17.05.2006, 31.05.2006, 01.11.2005 en 15.12.2006. Verzoekende partij heeft tevens bewijzen overlegd waaruit blijkt dat bij drie gelegenheden gelden werden overgemaakt door de referentiepersoon.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd geheel terecht vastgesteld dat de door verzoekende partij overlegde bewijzen zich beperken tot het jaar 2006 en januari 2007. Bovendien is verzoekende partij pas Schengen binnen gereisd op 03.09.2009. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat uit voormelde documenten niet blijkt dat verzoekende partij reeds in het land van herkomst of origine aangewezen was op de referentiepersoon om in zijn bestaansmiddelen te voorzien.

Verweerder benadrukt dat verzoekende partij er met haar kritiek aan voorbij gaat dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de vereiste van het ten laste zijn over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. Het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden is, gelet op het gebrek

aan een wettelijke bewijsregeling, vrij. Deze vrije feitenvinding – en appreciatie impliceert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Het loutere gegeven dat de verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, is niet van die aard om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij maakt met haar kritiek, als zou noch de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch de wet vereisen dat de hulp langer dan twee jaar verleend moet worden, niet aannemelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kennelijk onredelijk zou hebben geoordeeld dat uit voormelde stukken niet blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

In een derde onderdeel houdt verzoekende partij voor dat het niet is omdat een paspoort het beroep vermeldt dat men dit beroep kan uitoefenen of werk gevonden heeft in dit vakgebied.

Verweerder laat gelden dat uit het door verzoekende partij overlegde paspoort, dat bovendien dateert van 01.10.2015, blijkt dat verzoekende partij kleermaker was in Marokko. Het is derhalve geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat uit het geheel van omstandigheden, en dus mede gelet op voormeld gegeven, niet blijkt dat verzoekende partij reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Zelfs indien de kritiek van verzoekende partij terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd tevens vastgesteld dat nergens uit het dossier blijkt dat verzoekende partij geen eigendommen had/heeft in het land van herkomst, noch dat hij zelf geen inkomen genoot in het land van herkomst. Verzoekende partij gaat hier met haar kritiek volledig aan voorbij.

De kritiek van de verzoekende partij heeft derhalve uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van de door verzoekende partij aangevoerde bepalingen of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring / schorsing van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

In een vierde onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie weigert gevolgen te trekken (uit het gegeven) en weigert toe te geven dat zij wel degelijk deel heeft uitgemaakt van hetzelfde gezin als de referentiepersoon in het land van herkomst.

Verweerder herhaalt dat uit artikel 47/1 en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk blijkt dat de verzoekende partij moet bewijzen in het land van herkomst deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. Verzoekende partij kan niet anders dienstig voorhouden.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd dienaangaande terecht gemotiveerd dat, hoewel redelijkerwijs, en gelet op het feit dat zij broers zijn, kan gesteld worden dat verzoekende partij en de referentiepersoon ooit deel hebben uitgemaakt van hetzelfde gezin, m.n. dat van hun ouders, nergens uit de bewijsstukken blijkt dat verzoekende partij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon zelf in het land van herkomst of origine.

Verzoekende partij maakt met haar kritiek niet aannemelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kennelijk onredelijk zou hebben geoordeeld dat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Verweerder herhaalt dat het loutere gegeven dat de verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, niet van die aard is om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker “niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie”, nu uit de voorgelegde documenten niet blijkt dat hij “reeds van in het land van herkomst of origine aangewezen was op de referentiepersoon om in zijn bestaansmiddelen te voorzien” en tevens niet blijkt dat hij “deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine”, wat in de beslissing genoegzaam wordt toegelicht. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het “legaal verblijf in België is verstreken”, waarbij tevens rekening wordt gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.1.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“(...

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(...)”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”*

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(…) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheids-problemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

2.1.3.2.1. In een eerste onderdeel van het eerste middel laat de verzoeker gelden dat hij overeenkomstig artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet door elk passend middel kan bewijzen dat hij ten laste is van of deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger en dat hij zich geenszins dient te beperken tot een document afkomstig uit zijn land van herkomst.

In de motieven van de bestreden beslissing kan evenwel nergens worden gelezen dat de bewijslast van het ‘ten laste zijn’ of het ‘deel uitmaken van het gezin van de Unieburger’ beperkt zou worden tot documenten die afkomstig zijn uit het land van herkomst. De verzoeker verduidelijkt ook niet in welke passage van de bestreden beslissing zou worden gesteld dat als bewijs dat hij door zijn broer geholpen werd enkel documenten kunnen worden voorgelegd die uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Het betoog van de verzoeker mist dan ook feitelijke grondslag.

In zoverre de verzoeker met zijn betoog zou bedoelen dat hij ermee kan volstaan om aan te tonen dat hij in België ten laste is van zijn broer, gaat hij voorbij aan de letterlijke tekst van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat “als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd (...) de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”. Hieruit blijkt duidelijk dat de aanvrager in het land van herkomst ten laste diende te zijn of deel diende uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft dan ook niet kennelijk onredelijk overwogen dat “om als ten laste te kunnen worden beschouwd, betrokkene dient aan te tonen reeds ten laste te zijn geweest van in het land van herkomst of origine”. De verzoeker toont in casu niet aan dat hij niet de mogelijkheid zou hebben gekregen om hiervan met elk passend middel het bewijs te leveren.

2.1.3.2.2. In een tweede onderdeel van het eerste middel stipt de verzoeker aan dat uit de door hem overgemaakte stukken blijkt dat hij wel degelijk in zijn land van herkomst financiële steun ontving van zijn broer, maar dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris weigerde om de desbetreffende

stukken in aanmerking te nemen omdat deze beperkt waren tot de jaren 2006-2007, terwijl de wet noch de rechtspraak van de Raad vereisen dat de hulp langer dan twee jaar dient te worden verleend.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet wordt er op gewezen dat – hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen – dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3.2., eerste lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer 2013-14*, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De doelstelling van artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Er kan tevens nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman), waarin het volgende wordt gesteld:

“31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie”* aan te tonen en dit omwille van *“bijzondere feitelijke omstandigheden”*, zoals onder meer *“financiële afhankelijkheid”* en *“het behoren tot het huishouden”*.

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden,

een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “*ten laste*”, kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “*ten laste*” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “*ten laste*” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Gelet op het voorgaande is het dan ook niet kennelijk onredelijk om bij de beoordeling of de verzoeker in het land van herkomst ten laste was van zijn broer te overwegen dat de bewijzen dat er door de referentiepersoon aan de verzoeker “*inderdaad wel wat geld (...) werd overgemaakt*” zich beperken “*tot het jaar 2006 en januari 2007*”, terwijl de verzoeker “*pas Schengen (is) binnengereisd op 03.09.2009*”.

2.1.3.2.3. In een derde onderdeel van het eerste middel laat de verzoeker gelden dat zijn paspoort, waaruit blijkt dat hij kleermaker was in Marokko, werd afgeleverd op 4 juni 1996, hetzij tien jaar voordat zijn broer hem ten laste heeft genomen omdat hij zijn werk verloren had, en dat het niet is omdat op zijn paspoort een beroep wordt vermeld, dat hij het ook kan uitoefenen en ervan kan leven. Uit het paspoort dat de verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 2), blijkt evenwel dat dit paspoort is opgemaakt op 25 maart 2009 en effectief vermeldt dat de verzoeker kleermaker is. Waar de verzoeker voorhoudt dat hij zijn werk als kleermaker in 2006 verloren had, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Gelet op het feit dat hij niet aantoonde dat hij financieel ten laste was van zijn broer in de periode tussen januari 2007 en zijn binnenkomst in de Schengenzone in 2009 en tevens nergens uit het dossier blijkt dat hij “*geen eigendommen had/heeft in het land van herkomst, noch dat hij zelf geen inkomen had in het land van herkomst*”, maakt de verzoeker dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat “*(g)ezien het geheel van de voorgelegde documenten (en het ontbreken van andere) (...) er niet toe (kan) worden besloten dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine aangewezen was op de referentiepersoon om in zijn bestaansmiddelen te voorzien*” en dat hierbij tevens rekening werd gehouden met het gegeven dat op het paspoort van de verzoeker vermeld stond dat hij kleermaker is.

2.1.3.2.4. In een vierde onderdeel van het eerste middel werpt de verzoeker op dat waar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aangeeft dat hij en zijn broer ooit deel hebben

uitgemaakt van hetzelfde gezin, namelijk dat van hun ouders, de gemachtigde nalaat om hieruit de gevolgen te trekken en vast te stellen dat hij wel degelijk in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van zijn broer, doch in plaats hiervan een ganse paragraaf wijdt aan het feit dat hij zich vanaf 2009 vrij in Europa kon verplaatsen wat niets te maken heeft met de voorwaarde dat men deel dient uit te maken van hetzelfde gezin.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, niet heeft gemotiveerd dat de verzoeker zich vanaf 2009 vrij in Europa kon verplaatsen, doch wel dat zijn broer, zijnde *“(d)e EU-burger (...) reeds sinds 2009 in België (woont), (en dat) nergens uit het dossier blijkt dat hij eerder gezamenlijk gevestigd was met betrokkene in Groot-Brittannië, vandaar dat onmogelijk kan gesteld worden dat zijn vrij verkeer in het gedrang komt daardat hij zijn illegaal verblijvende broer in België niet bij hem zou kunnen laten inwonen”*, wat overeenstemt met de *supra*, onder punt 2.1.3.2.2., vermelde doelstelling van artikel 3.2., eerste lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt.

Bovendien kan ook in dit kader nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie van de Europese Unie, waarin wordt gesteld dat artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn de lidstaten een verplichting oplegt *“om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen”*. Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten voor de in artikel 3.2., eerste lid, van de Burgerschapsrichtlijn genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, *“zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen”* (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, §§ 21-23).

Hieruit volgt dat voor de *“andere, niet onder artikel 2, punt 2), vallende familieleden”*, een bijzondere relatie van afhankelijkheid met de Unieburger vereist is. In het licht hiervan heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet kennelijk onredelijk of in strijd met het bepaalde in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet opgemerkt dat *“nergens uit de bewijsstukken blijkt dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine”*, dat *“(a)lle voorgelegde bewijzen (...) de achtereenvolgende woonplaatsen van betrokkene in België (betreffen)”* en dat *“(g)ezien betrokkenen broers zijn, (...) redelijkerwijze wel gesteld (kan) worden dat zij ooit deel uitmaakten van hetzelfde gezin, namelijk dat van hun ouders”*, doch dat dat *“niet (is) wat hier beoogd wordt”*, temeer nu *“(d)e EU-burger (...) reeds sinds 2009 in België (woont), (en) nergens uit het dossier blijkt dat hij eerder gezamenlijk gevestigd was met betrokkene in Groot-Brittannië”*. De verzoeker, die geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat hij, na samen met zijn broer deel te hebben uitgemaakt van het gezin van hun ouders, met zijn broer in het land van herkomst een gezin heeft gevormd, maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris door aldus te motiveren een foutieve interpretatie heeft gegeven aan het begrip *“deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*, laat staan dat hij is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of een kennelijk onredelijke beoordeling van de feitelijke gegevens in deze zaak heeft gemaakt. Er anders over oordelen zou er toe leiden dat alle broers en zussen die ooit deel hebben uitgemaakt van het gezin van hun ouders op basis van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een verblijf in België zouden kunnen bekomen.

2.1.3.2.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

2.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.1.3.4. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat de bestreden beslissing een ernstige en ongerechtvaardigde inmenging is in de rechten van verzoeker op eerbieding van zijn privé- en familielevens,

1. Ofschoon artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens het recht van eenieder op eerbieding van zijn privé- en familielevens beschermt.

Dat artikel 8 het "recht van elke mens om zijn affectieve, seksuele en familierelaties te beleven met eerbied voor zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid voor de ontwikkeling en de ontplooiing van zijn eigen persoonlijkheid " beschermt (J.L. RENCHON, "La Convention Européenne et la régulation des relations affectives et familiales dans une société démocratique", in La mise en œuvre interne de la Convention Européenne des droits de l'Homme, Ed. Jeune Barreau de Bruxelles, 1994, p. 92) (vrij vertaald) ;

2. Ofschoon paragraaf 2 van die bepaling een inmenging in dit recht enkel onder drie cumulatieve voorwaarden toelaat :

- de inmenging moet door de wet voorzien zijn,*
- zij moet in overeenstemming zijn met het in deze paragraaf gedefinieerd wettig doel,*
- en moet noodzakelijk zijn in een democratische samenleving.*

Die laatste voorwaarde betekent dat de maatregel door een dwingende maatschappelijke behoefte gerechtvaardigd moet worden en, meer bepaald, evenredig zijn met het nagestreefde wettig doel (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 13.07.1995, R.D.E., 1995, nr. 84, p. 277; R.v.S., nr. 61.972, 25.09.1996, R.D.E., 1996, p. 755).

3. Ofschoon verzoeker sinds 20 maart 2003 in België leeft, hetzij sinds meer dan 13 jaar.

Tijdens zijn verblijf heeft verzoeker echte vriendschapsbanden rondom hem aangeknoopt en inspanningen gedaan om zich in ons land te integreren, zoals de door hem overgelegde getuigenissen het aantonen.

Hij verstoort nooit de openbare orde en had nooit problemen met het gerecht.

De beslissing is een inmenging in de privé- en persoonlijke sfeer van verzoeker daar zij verzoeker van zijn leefomgeving, zijn sociale en affectieve kring zal scheiden.

Het blijkt, gelet op het voorgaande, dat de bestreden beslissing onevenredig is met het door de administratieve overheid nagestreefd doel en derhalve de eerbied verschuldigd aan het privé- en familielevens van verzoeker miskent, en dus voormeld artikel 8.

Het middel is redelijkerwijze gegrond.”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:
- artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepaling voor, doordat de bestreden beslissing een ernstige en ongerechtvaardigde inmenging is in de rechten van verzoekende partij op eerbieding van zijn privé- en familielevens. In het bijzonder houdt de verzoekende partij voor dat zij sinds maart 2003 in België leeft, zij echte vriendschapsbanden heeft opgebouwd, inspanningen heeft gedaan om in ons land te integreren en nooit de openbare orde heeft verstoord, noch problemen met het gerecht heeft gehad.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet ernstig is.

Verwerende partij wijst er vooreerst op dat de beoordeling van de aanvraag gezinshereniging in het licht van de wettelijke bepalingen (waaronder de artikelen 47/1 - 47/3 van de Vreemdelingenwet) ontegensprekelijk reeds een beoordeling van de aangevoerde familiale situatie behelst.

Verweerder merkt op dat de wettelijke voorwaarden die gesteld worden in de artikelen 47/1 tot en met 47/3 van de Vreemdelingenwet, onder meer het recht op eerbiediging van het gezinsleven waarborgen.

Zulks wordt bijvoorbeeld voor artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet expliciet bevestigd door het Grondwettelijk hof in het arrest nr. 121/2013:

“B.45.1. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 regelt het verblijf op het grondgebied van de familieleden van een Belgische onderdaan. Zoals uiteengezet in B.3.2, beoogt de bestreden wet van 8 juli 2011 het immigratiebeleid inzake gezinshereniging bij te sturen, teneinde de migratiedruk te beheersen en bepaalde misbruiken te ontmoedigen, met eerbied voor het recht op het gezinsleven.

Tevens werd de noodzaak benadrukt om te verzekeren dat de familieleden in menswaardige omstandigheden verblijven. In het licht van die doelstellingen werden ook maatregelen noodzakelijk geacht ten aanzien van de familieleden van een Belg.

De bestreden bepaling past derhalve in het streven van de wetgever naar een ordentelijk immigratiebeleid en streeft een doelstelling na die verschillend is van die welke aan de basis ligt van het Unierecht inzake vrij verkeer.

(...)

B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren.

In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.

Het kan immers niet worden uitgesloten, enerzijds, dat de tenlasteneming van zijn familieleden de financiële situatie van die Belgische onderdaan zodanig verergert dat hij, na verloop van een bepaalde periode, van de sociale bijstand afhankelijk wordt om zijn eigen essentiële behoeften te verzekeren en, anderzijds, dat het recht op de eerbiediging van het gezinsleven, verankerd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, aan de overheden de verplichting oplegt om, zelfs in een dergelijke situatie, geen einde te maken aan het verblijf van zijn familieleden die in voorkomend geval sedert een bepaald aantal jaren legaal op het Belgische grondgebied verblijven.

(...)

B.54.1. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt die bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin.

(...)

B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag.

De bestreden bepaling heeft niet tot gevolg dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.

(...)

B.55.5. De wetgever heeft erop toegezien dat het risico dat de familieleden van de Belgische gezinshereniger vanaf het begin of in de loop van hun verblijf om een sociale bijstand moeten verzoeken om menswaardige levensomstandigheden te verzekeren, aanzienlijk wordt beperkt zonder evenwel de uitoefening van het recht op gezinsleven van de Belgische onderdaan onmogelijk of overdreven moeilijk te maken. Hij heeft aldus een billijk evenwicht verzekerd tussen de legitieme doelstelling het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand te verzekeren, rekening houdend met de bijzondere situatie van de Belg in dat verband, en de zorg om de Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer de mogelijkheid te bieden zijn recht op gezinsleven in menswaardige omstandigheden uit te oefenen.

(...)

B.64.8. Volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht zijn Staten bevoegd om de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied te regelen. Zoals uiteengezet in B.6.6, erkent artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven en houdt het niet de verplichting in voor de verdragspartijen om rekening te houden met de keuze van een echtpaar om in een welbepaald land te wonen. De bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en streeft een legitieme doelstelling na. Om de redenen uiteengezet onder B.52, kan de bestreden maatregel daarmee niet als onevenredig worden beschouwd.

(...)” (Grondwettelijk hof nr. 121/2013 van 26 september 2013, <http://www.const-court.be/>, markering toegevoegd).

Vanzelfsprekend impliceert de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat er rekening werd gehouden met de gezinsbanden waarop verzoekende partij zich beroepen heeft in haar aanvraag gezinshereniging.

Ook voor het bevel dat gepaard gaat met een weigeringsbeslissing gezinshereniging is het duidelijk dat er al een impliciete proportionaliteitsafweging is gebeurd. Het bevel om het grondgebied te verlaten kan niet los van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (genomen in antwoord op een aanvraag gezinshereniging) worden gezien.

De weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de bijlage 20, houdt ontegensprekelijk in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de gezinsbanden beoordeeld heeft.

Verzoekende partij benadrukt dat artikel 8 EVRM niet de toepassing verhindert van de bepalingen, zoals van de artikel 47/1 – 47/3, die conform hiermee zijn en, middels het nakomen van bepaalde voorwaarden, het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van de vreemdeling in België garanderen. (Raad van State nr. 231.772 van 26.06.2015, <http://www.raadvst-consetat.be>).

De gemachtigde van de Staatssecretaris kan enkel indien er aan de verblijfsvoorwaarden voldaan is, een recht op verblijf van meer dan drie maanden erkennen. In zoverre niet voldaan is aan de voorwaarden gesteld in de artikelen 47/1 – 47/3 van de Vreemdelingenwet, vermag de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk een beslissing te nemen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten die genomen wordt conform de gebonden bevoegdheid van de gemachtigde in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Terwijl verzoekende partij zich hoe dan ook niet op de bescherming van artikel 8 EVRM kan beroepen.

Verzoekende partij toont vooreerst niet aan dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven met haar broer.

Verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan, dewelke de normale affectieve banden overstijgen.

Zie dienomtrent:

“De Raad wijst er evenwel op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen/ouders niet aangenomen kan worden, tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan.

(EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09 ; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96)” (R.v.V. nr. 125.589 dd. 13.06.2014)

“Relaties tussen broers en zussen, ‘do not necessarily attract the protection of Article 8 without further elements of dependency involving more than the normal emotional ties’ (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34 ; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). Verzoekende partij toont een dergelijke band van afhankelijkheid met haar broer niet in concreto aan.” (R.v.V. nr. 106.291 dd. 03.07.2013)

Daar waar de verzoekende partij aanhaalt dat zij sinds 20 maart 2013 in België leeft, vriendschapsbanden heeft opgebouwd, inspanningen heeft gedaan om zich in ons land te integreren, nooit de openbare orde heeft verstoord en nooit problemen heeft gehad met het gerecht, merkt verweerder op dat sociale en/of zakelijke relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM.

Zie in die zin:

“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, en dit in weerwil van hetgeen verzoekende partij tracht aannemelijk te maken, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal

er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in.

De verzoekende partij toont allerm minst aan dat zij zich voor de duur van de tijdelijke verwijdering niet zou kunnen laten opzoeken door haar broer.

Minstens wordt niet aangetoond dat via de moderne communicatiekanalen geen nauw contact zou kunnen worden onderhouden voor de duur van de tijdelijke scheiding.

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een

regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij meer dan 13 jaar in België leeft, dat hij tijdens zijn verblijf echte vriendschappen heeft opgebouwd en inspanningen heeft gedaan om zich te integreren en dat hij nooit de openbare orde heeft verstoord en geen problemen kende met het gerecht. Hij meent dan ook dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in zijn privéleven die niet evenredig is met het door de administratieve overheid nagestreefde doel. Er wordt evenwel niet aangetoond dat de door de verzoeker opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Voorts dient erop gewezen te worden dat het privéleven van de verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich bewust was dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). *In casu* licht de verzoeker nergens, op voldoende duidelijke wijze, toe welke voldoende intense sociale of andere contacten hij op het Belgisch grondgebied zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN